

II. УРОКЪ.

Правило. Буква **а** и **о** произносятся съ сѣще като българскы-тъ а и о.

Ма, моя.	Mon, мой.
Та, твоя.	Ton, твой.
Са, нейна.	Son, неговъ.
Ра-ра, тате.	Don, даръ.
Ма-мап, мама.	Bon, добъръ.
Mal, зло.	Pardon, прошка.
ан, година.	Sont, сж.

III. УРОКЪ.

е и è

Правило. Буква **е**, безъ ударение (e muet), на края на думы-тъ, не ся чуе.

е-то, въ едносложны думы, като: me, te, se, le, ся произнася между **о** и **е**.^{*)}

е-то ся произнася като наше-то е, кога-то е прѣди съгласны, напрымъръ: est, е; et, и.^{**)}

è-то, съ ударение (è ouvert) ся произнася продължено, като да сж двѣ **е**-та; напрымъръ: père, баща; mère, майка.

Le frère, братъ-тъ.	La robe, рокля-та.
La bonne, добра-та.	Sale, окаляна.
La tante, леля.	Partent, тръгвать.
Parle, говори.	La table, трапеза-та.

^{*)} Произношение-то на тия едносложы думици, ученици-тъ трѣбва да научътъ отъ живъ гласъ. Учителъ-тъ трѣбва да произнася нѣколко пѣти това произношение, докль ученици-тъ го усвоятъ; зашто-то на българскы нѣма такъвъж буквж, която да искаже това произношение.

^{**)} За произношение-то на е-то безъ ударение, остая на учителя да разправа подробно кога и какъ да ся произнася, зашто-то много пѣти е-то безъ ударение е или é fermé или è ouvert.